

Zomerkampverslag Chriet Titulaerhorde Hoek van Holland

Zaterdag 3 juli was een mooie dag. De vogeltjes floten hun vrolijke deuntjes, de kippen dartelden in de wei en het onkruid tierde welig; kortom, een ideale dag om op zomerkamp te gaan. Al vroeg in de morgen was de Chriet Titulaerleiding dan ook druk in de weer met allerlei vage activiteiten, die een duister doel hadden.

Nadat het koffiezetapparaat en alle andere dingen waren ingepakt, konden we vertrekken, en dat deden we dan ook maar. We volgden een geheimzinnige routebeschrijving (die veel weg had van een indianenspeurtocht) en kwamen nergens aan. Gelukkig vonden we uiteindelijk in het uiterste uithoekje van Nederland een idyllisch kamphuisje, wat we gewapenderhand overweldigden, daarbij een groepje naakte mannen, die aan de kampvuurkuil aan het knutselen waren, wegjagend.

Nadat de uren lange onderhandelingen over de indeling van de slaapzaal gevoerd waren, konden we beginnen met de traditionele Oud-Hollandse verkenningspeurtocht. Die was, zoals gebruikelijk, onbegrijpelijk, raar en voor de helft vernietigd door agressieve Hoek van Hollanders. Maar hij voerde wel door een bunker, dus hij was wel spannend.

De speurtocht eindigde op het strand, alwaar de arme welpjes en de leiding bedreigd werden door een levensgevaarlijke strandjutter. Gelukkig liep alles goed af en bleef de schade aan welpen en leiding beperkt tot psychische schade. Toen we thuis waren, gingen we Horde-Eigen-Tijdten, heel erg leuk. Daarna gingen we eten. Sommigen meenden dat het eten bestond uit hersenen van een niet zo recentelijk overleden zee-koe. Anderen geloofden van doen te hebben met gepelde maden. Ikzelf ben de mening toegedaan dat we met een soort nasi van doen hadden.

Na het eten gingen we met de video-

camera spelen, toen er toevallig een zee-god passeerde. De zeegod vroeg of hij even mocht bellen, want hij had namelijk pech met zijn draagkoets; zijn dragers waren weggelopen in verband met de niet nagekomen eis van 2,5 % loonsverhoging.

Oceanos, want zo heette de zeegod, was op zoek naar één of ander handschrift. Er was namelijk een sjeik, die Oceanos wilde vermoorden. Die sjeik wilde olieboringen doen in het paleis van Oceanos op de zeebodem. Oceanos wilde dit niet, sterker nog, hij was hier vreselijk boos om geworden, en daarom wilde

de sjeik Oceanos uit de weg ruimen. Goden vermoorden is in principe echter erg moeilijk, omdat de meeste goden onsterfelijk zijn. Er was echter één manier, en die was beschreven in het voornoemde handschrift. Oceanos wilde dit handschrift vanzelfsprekend eerder te pakken krijgen dan de sjeik, en dus riep hij ons te hulp. De zeegod had namelijk een kaart die moest leiden naar de plek waar het handschrift verborgen was. De welpen, bekend om hun hulpverlenersmentaliteit, stemden direct in met het idee om Oceanos hulp te verlenen. We sleepten zijn draagkoets

naar de kant van de weg, alwaar de zeegod kon gaan liften, en beloofden het handschrift voor hem op te sporen.

In de draagkoets bevond zich overigens een nogal emotionele zeemeermin, die voortdurend haar neus snoot in een zakdoekje van zeewier. Voor veel welpen was het de eerste keer dat ze met een meermin werden geconfronteerd en dus werd het arme wezen bestookt met vragen als waar ze haar horloge vandaan haalde, hoe ze aan haar lippenstift kwam en of ze getrouwd was.

Na de ontmoeting met Oceanos en zeemeerminminnares besloten we naar het centrum van Hoek van Holland te gaan. Daar hebben we naar het fantastische vuurwerk gekeken, want dat had welp Gerard in de Libelle gelezen. De tijd wist Gerard niet precies en toen Marcha hiernaar vroeg zei hij: 'Hm, het zal waarschijnlijk wel 's avonds zijn'. Het vuurwerk was bijzonder indrukwekkend en we uitten dan ook veel kreten van bewondering, zodat we veel vrienden maakten. Na dit spektakel keerden we huiswaarts en gingen we slapen.

's Zondags gingen we naar het strand, nadat we eerst kaarten naar al onze vrienden, bekenden en Chriet hadden gestuurd. Lex kwam ook, en hij zat op het strand in een kruiwagen vol zeewater. Op het strand hebben we kastelen gebouwd, Jaap en Joke (van Aarst) gezien, zeewier in Renate d'r decolleté gestopt, kreeften gevangen, zeemeeuwen overgegooid, Jaap nat gemaakt (tenminste, dat deed Thijs A., hiertoe vanzelfsprekend niet aangezet door de leiding).

Terug in het huisje hebben we vervolgens pannenkoeken gegeten. Daarna zijn we voor Oceanos op zoek gegaan naar het handschrift. Nadat we dit in een duinmoeras gevonden hadden, werden we echter lastig gevallen door de beruchte sjeik Mohammed Abduhl Sahad el Rashid en zijn tolk. Zij wilden graag het handschrift hebben en boden er veel geld voor. Na enige bedenkingen gingen we echter niet op dit voorstel in. De snode sjeik en zijn handlanger besloten toen het handschrift met geweld in bezit te krijgen. Hierbij werden enige welpen, leiding en veldflessen geestelijk en/of fysiek beschadigd.

Gelukkig hadden we op het handschrift

nog wel de naam en het adres van de schrijfster ervan kunnen lezen; dit was ene Madame Medusa Hypothenusa, en ze woonde aan de Slaghekstraat in Rotterdam.

De rest van de avond werd gevuld met het spel 'Dodende Straal', waarin de hoofdrollen waren weggelegd voor zaklantaarns, spekkies en krakende takken. De maandag begon nogal vochtig. Daarom deden we 's ochtends een spel met kranten en daarna Levend Risk. Vermoedelijk had Oceanos met de weergoden overlegd, want tegen de middag klaarde het op. Nadat we de uit Nijmegen overgevlagen Stratego-experts Helm en Huubke hadden natgegooid en hun schoenen afhandig voetig hadden gemaakt, besloten we te gaan Stratego-en. Het Levend Stratego was dit keer in een

door Martin bedachte vernieuwde versie, waarvan na Martins heldere uitleg, niemand meer iets begreep. Ook was het spel in het geheel niet fraude-bestendig; zo bleek na afloop dat de beide partijen al een uur in het bezit van elkaars vlag waren, doordat vaandeldragers Marcha en Marco allebei waren overgelopen naar de tegenpartij.

Hierna aten we weer een brouwsel van de kookstaf op uit pure wanhoop, en toen kwam Oceanos weer langs, zoals we zaterdag hadden afgesproken met hem. Uit nood had Oceanos een tiental heren van het uitzendbureau betrokken, die onder het zingen van het ASB-lied de draagkoets met daarin Oceanea de zeemeermin droegen.

Oceanos was hevig ontsteld over het verlies van het handschrift. Na enig over-

leg besloten we echter om te kijken of we op het adres dat we hadden gezien op het handschrift nog wat aanwijzingen zouden kunnen vinden.

Na het vertrek van Oceanos, Oceanea en de ASB-ploeg deden we Pictionary, waarbij de leiding zelfs enige moeite moest doen om te winnen. Voor straf schopten we de welpen vroeg naar bed. De volgende dag, dinsdag, stonden we vroeg op, want we gingen naar Blijdorp. Dat was leuk, want er waren olifanten, eendekuijken, poedoes, dinosaurussen, een EHBO-meneer met een Engels accent, een klimrek, vieze koffie, pijnlijke vleermuizengrotten waar je je hoofd gratis kon stoten en romantische prieeltjes. Vanuit Blijdorp gingen we door naar de heks Hypothenusa, de schrijfster van het handschrift. Zij ontving ons in haar zeer geheimzinnige huis in Rotterdam-Zuid. Ondanks de aanwezigheid van elektriciteit had de heks heel wat kaarsen branden, die een sfeerverhogende werking hadden. We legden Madame Hypothenusa het probleem uit van de sjeik die Oceanos wilde vergiftigen.

Gelukkig had Medusa een oplossing voor ons; zij kon wel een medicijn brouwen om Oceanos te redden. Er was echter één probleem: voor het medicijn was een kilo fosforchlisfordiontoxische nodig en er was slechts één kilo op de hele wereld te vinden. Hoewel, te vinden: die ene kilo was in de achttiende eeuw naar Engeland verscheept vanuit Hoek van Holland.

We beloofden Madame Hypothenusa om te proberen de kilo fosforchlisfordiontoxische terug te vinden en spraken af dat ze vrijdag bij ons langs zou komen.

Met de nodige vertraging (de meeste treinen durven niet te stoppen in Rotterdam-Zuid) kwamen we uiteindelijk weer terug in het kamphuisje. Na het eten aldaar was er HET en daarop volgde een toneelstuk dat spontaan door een aantal welpen in de weken voorafgaand aan het zomerkamp was voorbereid. Het verhaal was heel duidelijk en kwam ongeveer hierop neer:

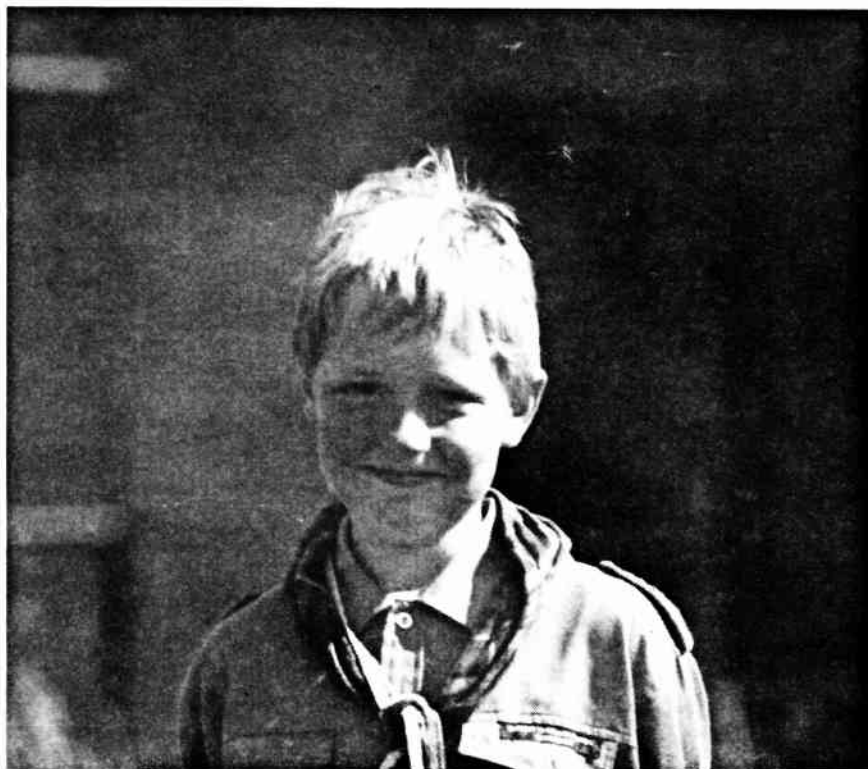
Doornelvira werd geprikt door het peperkoekhuisje van prins Alex, en dat

kwam omdat er geen gouden bordje was voor Bas, de boze fee, want daar moest hij koude soep van eten en toen ging Doornclausje trouwen met Marjolein de bosnimf, maar dat wist de butler niet, zodat Doornelvira plukjes bevroren touw aan elkaar moest knopen, want de hofnar was ook gevangen en Lieke, de boze stiefzuster, zei toen dat Doornelvira Lieke's kamer op moest ruimen en toen zei prins Alex dat ie wel met haar (die ander) wilde trouwen, dus kwam alles toch nog goed en won Dijon toevallig een naakte welp. Na het toneelstuk ging iedereen slapen.

Op woensdag gingen we naar het politiebureau. In de kelder hiervan lag het scheepsarchief, waarin we al gauw ontdekten wat er met de kilo fosforchlisfordiontoxische was gebeurd: het galjoen waarmee het naar Engeland was verscheept, was in 1754 voor de kust van Hoek van Holland vergaan. Al snel kwamen we op het idee dat de lading wellicht op het strand van Hoek van Holland aangespoeld was en door een strandjutter was gejut. We herinnerden ons direct de man die ons de eerste dag op het strand had staan uitschelden. We besloten hem, als we hem tegen het lijf liepen, zouden achtervolgen om zo z'n woonplaats te ontdekken.

Nadat we de catacomben van het politiebureau verlaten hadden, brachten we nog een bezoek aan het bruisende stadscentrum van Hoek van Holland. Na dit enerverende bezoek gingen we terug naar het kamphuisje, alwaar een nieuw spel op 't program stond: Levend Monopoly. Dit spel bevatte een hoop zinvolle opdrachten, zodat men al gauw welpen bezig zag met het hijsen van een vuile onderbroek in de vlaggemast, het eten van blaadjes, het tekenen van Chrietjes in maanraketten, etc.

Op het Levend Monopoly volgde het diner en vervolgens volgde (nadat de welpen waren gaan slapen en weer wakker gemaakt waren door de wrede leiding) het Dierengeluidenspel. In de hoofdrollen waren Marcha als Lieke, Marco als de draagkoets, Renate als

Gevr. ouders voor klusjes
Bel 13806 / 17080

huilende zeemeermin, Martin als Willem Ruys, Marjolein als Martin, Claus als Ien Dales en Frank als Chriet.

De volgende dag was het plotseling donderdag en gingen we weer naar het strand, alwaar de gebruikelijke activiteiten, zoals forten bouwen, tietten kijken, tunnels naar de snoepkist graven, enz. werden bedreven. Ook deden we Levend Cluedo, waarbij bleek dat M'lein de kaas had vermoord met een vlaggemast in de draagkoets.

We aten in het kamphuisje, om 's avonds weer terug te keren naar het strand om de strandjutter te zoeken. En, wat een toeval: we vonden hem en achtervolgden hem (niet geheel onopvallend). Op een gegeven moment verdween de snodaard in een bunker, om er even later weer uit te komen. We besloten om in deze bunker een kijkje te nemen, en na enige deuren te hebben geopend kwamen we in een verlichte ruimte. Deze kamer was duidelijk ingericht als woonruimte van de strandjutter en na enig zoeken vonden we in een richel het kistje met fosforchlisfordiontoxische. Op dat moment keerde de strandjutter echter weer terug. Na een wilde achtervolging wisten we gelukkig te ontsnappen. We waren blij. De volgende dag (vrijdag) zijn we naar een fort geweest uit de negentiende eeuw. We werden rondgeleid door een tweetal oud-verzetstrijders, die heel veel wisten en wat ze niet wisten gewoon verzonnen. Hierna volgde wat geHET, gevolgd door het Laatste Avondmaal, bestaande uit veel patat (heel veel), huzarensalade, welpenbier, e.d. Vanzelfsprekend liep dit uit op een verschrikkelijke veldslag, waarbij een toevallig geparkeerde auto het zwaarst getroffen werd door de etensresten.

Hierna vertrokken we naar het strand. Madame Hypothenusa was daar al doende met het brouwen van een brouwsel, Oceanos zat naast haar doodziek te zijn in de draagkoets en Oceanea lag staartje te baden in de zee. We gaven Madame Hypothenusa de kilo fosforchlisfordiontoxische en samen met Jaap (die toevallig langsliep) bereidde zij Oceanos' medicijn. Oceanos klaarde zienderogen op en was zo blij dat hij ons, na gezoend te hebben met Oceanea, verhief in de Orde van de Huilende Zeekoe.

Nadat we afscheid hadden genomen van Madame Hypothenusa, Oceanos, Oceanea en de draagkoets, gingen we terug naar het kamphuisje. Hier werd nog wat experimenteel toneel opgevoerd in het kader van de Bonte Avond, met veel wakker gezoende prinsessen, trouwerijen, snode stiefmoeders en ander gespuis. Hierna was het tijd voor het Laatste Slapen.

Zaterdag stonden we op. We mestten het huisje uit en heetten de ochtendhorde welkom. Hierna lieten we de kampvlag (nou ja, vlag) en de vieze onderbroek zakken (uit de mast; het laatste zou immers verkeerd opgevat kunnen worden, maar oplettende lezertjes zullen begrijpen dat met de vieze onderbroek in kwestie de vieze onderbroek wordt bedoeld die woensdag in het kader van het Levend Monopoly in de mast was geheesen). Nog één keer zongen wij het Chrietlied en daarna vertrokken we richting Woerden.

In Woerden aangekomen deden we de Laatste Hollandse Leeuwen, gevolgd door de Laatste Aanslag op onze bombestendige Snoepkist. En met een lege snoepkist kwam er een einde aan alweer een geweldig zomerkamp van de Titulaerhorde.

Ik zou natuurlijk nog wat kunnen vertellen over Henk Voogd en het mysterie van het zwarte kastje met de glazen deurtjes, over de bal die lepra had, Martins zonnetentje, de populariteitsmeter, de puzzeltjes van Marco, de structuurformules van Renate, Dave z'n ontstoken haarzakjes (met name op z'n bovenbenen), de Always-affaire, het stadhuis van Hoek van Holland, de postcode van het kamphuisje, de paus, Bas

en de strandbal, de bakfiets en de pui van de apotheek, de Renaissance en Thijs die geen kwasten had, Gerard en de allochtone jongetjes, of de gaatjes in Renate d'r oren, maar laat ik dat niet doen. Laten we het leuk houden. Tot slot wil ik u natuurlijk niet de tekst onthouden van het grote Chriet-lied:

(op de wijze van het slavenkoor uit Nabucco? (Verdi?))

Tien pond computers, computers zijn gezond,

Chrietje sloeg Carla computers voor haar

Kom je mee naar Houten, Houten is zo leuk,

Daar wordt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat ge

Neutronen vangen, in een maanraket, Chriet gaat met Carla lekker vroeg naar

Ben je helemaal gek, Chrietje heeft een sik

En tussen z'n benen een hele lange Pinautomaten, je weet niet wat je ziet,

Daar knijpt Chriet meisjes in hun linker

Titulaertje is een lieve man, En dit is het einde van het liedje dan.

En van het kampverslag. Groetjes,

Fant.

Aantr. Geb. Beh. zkt. met
spoed hulp bij wat kleine
klusjes
Bel: 03480 - 13806/17080